

Arrest

nr. 191 585 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van sjiitische strekking, afkomstig uit Abi Al Khaseeb, Basra, Zuid-Irak. U was sinds 2007 in dienst bij het Iraakse leger. In 2010 kwam u als bewaker terecht bij de administratie van de inspecteur-generaal van de Zuidelijke regio's. Al snel werd u administratief ingeschakeld omdat bleek dat u als enige aanwezige computervaardigheden had. Hoewel uw functie normaal gezien door burgerpersoneel werd ingevuld, kon u er toch aan de slag blijven omdat uw rechtstreekse overste, de directeur generaal zelf, erg tevreden was over uw werk. U had een eigen kantoortje en had als enige toegang tot alle personeelsdossiers, waarin ook informatie over tuchtsancties werd bijgehouden.

U werd af en toe benaderd door militairen die u om gunsten vroegen. In zoverre het louter administratieve handelingen betrof stemde u hierin toe.

Wanneer u door iemand met de rang raï'd (majoor) gevraagd werd om enkele tuchtsancties te laten verdwijnen, weigerde u. U ging er vanuit dat dit louter een test was om zich te verzekeren van uw integriteit.

Op 30 juli 2015 echter werd u door diezelfde man, die inmiddels verdacht snel was opgeklommen tot de rang aqid (= kolonel), opnieuw gevraagd om de tuchtsancties van 7 officieren te veranderen. U weigerde wederom. De man in kwestie reageerde erg boos en eiste dat u, simpele soldaat, zijn bevel zou uitvoeren. U weigerde. Drie dagen later, op 3 augustus 2015, ontving u plots een overplaatsingsbevel om zich terug bij uw eigen eenheid te voegen. Vanwege de gevechtshandelingen in het kader van de strijd tegen IS was uw eenheid inmiddels van Basra naar Samarra verplaatst, waar u hen meteen na het bevel tot overplaatsing vervoegde. Alvorens uw administratieve werkpost te verlaten had u enkele belangrijke corruptiedossiers heimelijk mee buiten gesmokkeld samen met uw persoonlijke spullen. U was immers zinnens om na uw terugkeer uit Samarra een klacht in te dienen tegen de corrupte aqid. Echter, nog dezelfde dag van uw aankomst in de legerbasis in Samarra, waar u laconiek onthaald werd door de overste, werd u meteen op een gevaarlijke missie gestuurd, samen met 7 anderen. Kort na jullie vertrek vielen jullie echter in een hinderlaag van IS. De wagen waarin jullie reden raakte een berm bom, waardoor het voertuig in brand vloog. Vijf van uw collega's kwamen hierbij om. U en uw collega Ali (T.) werden door IS-strijders meegenomen. Jullie werden mishandeld en ondervraagd over jullie eenheid en mankracht. U verloor het bewustzijn. Kort hierna werden u en uw collega bevrijd bij een tegenaanval van het dichtstbijzijnde bataljon. Jullie werden beiden overgebracht naar de primitieve ziekenboeg van de basis, waar u de ochtend nadien bij bewustzijn kwam. U was over uw hele lichaam verbrand. U en uw collega werden door enkele officieren van de veiligheidsdienst ondervraagd over uw gevangenschap bij IS, een standaardprocedure. Na enkele dagen in de ziekenboeg werd u de keuze gelaten: verder ter plaatse verzorgd worden of thuis verder herstellen. U koos dit laatste. U kreeg een ziekteverlof zonder einddatum en werd door uw broer opgehaald en naar het huis van uw zus gebracht, omdat u uw toestand wilde verbergen voor uw ouders op leeftijd. Tijdens uw herstel bij uw zus vernam uw van uw broer dat in de buurt van uw ouderlijke huis een wagen met vier gewapende mannen met baarden waren gaan informeren over u. Deze mannen zijn niet bij uw familie langs geweest maar stelden wel vragen over u bij meerdere vrienden. U concludeerde hieruit dat de corrupte Aqid deze mannen, vermoedelijk van zijn netwerk binnen de Daawa-partij, op u af had gestuurd om u te doden. U besloot Irak te verlaten en vertrok op 25/08/2015 vanuit het huis van uw zus om per vliegtuig naar Turkije te reizen. Van daaruit maakte u de oversteek over zee naar Griekenland om er uw reis over land verder te zetten tot België. U kwam hier aan op 08/09/2015 en diende enkele dagen later, op 14/09/2015 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Na uw aankomst in België, rond 7 maart 2016 ongeveer, werd uw broer Dorgam in Irak ontvoerd. Hij werd na zijn werk meegenomen en bedreigd door gewapende mannen die naar uw verblijfplaats vroegen. Toen u over de ontvoering van uw broer vernam van uw familie maande u hen aan om zich te distantiëren van u. Enkele weken later, rond 29 of 30 maart 2016, werd uw broer Dorgam opnieuw vrijgelaten. Hij weigert sindsdien met u te praten. Uw familie heeft u sindsdien paria verklaard en ze maakt haar omgeving wijs dat zij geen contact heeft met u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van jullie rantsoenkaart, uw legerbadge, een bewijs van uw indiensttreding in het Iraakse leger, een bewijs van uw militaire opleiding, verschillende documenten in verband met uw detachering naar het Bureau van de Zuidelijke Regio en het einde van deze detachering, een uittreksel uit de militaire strafwet met betrekking tot desertie, foto's van u in legeruitrusting, Belgische medische en psychomedische attesten, kopies van militaire dossiers.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u enerzijds vervolging vreest vanwege officiële instanties, door het ontvreemden van geheime informatie en uw desertie uit het leger, en anderzijds vervolging vreest vanwege het officieuze netwerk van een corrupte aqid, die eveneens opzoek is naar de bezwarende dossiers en u wil (laten) vermoorden.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient benadrukt dat het CGVS wél geloof hecht aan uw verklaringen en stavingsstukken, dat u als militair tewerkgesteld was sinds 2007 en u van 2010 tot augustus 2015 voornamelijk een administratieve functie had, om in augustus 2015 overgeplaatst te worden naar het front. Het CGVS kan eveneens aannemen dat u kort hierna bij een hinderlaag van IS ernstig gewond raakte, gered werd door het Iraakse leger, en u nadien een ziekteverlof van onbepaalde duur werd toegekend om te herstellen.

Voor zover u echter een vrees voor vervolging aanhaalt vanwege uw weigering van de vraag tot sjoemelen met tuchtsancties door één bepaalde aqid en diens netwerk, in die mate dat deze man u niet enkel naar het front liet overplaatsen maar u ook na uw overplaatsing nog wilde vermoorden, dient vastgesteld dat het CGVS **aan dit aspect van uw asielrelaas geen geloof kan hechten**.

Zo zijn uw verklaringen intern en extern tegenstrijdig gebleken voor wat betreft de aanleiding tot uw overplaatsing. U gaf tijdens uw gehoor bij de DVZ nog aan dat uw chef reeds op 4 juni 2015 een bevel tot overplaatsing kreeg voor u, en u daadwerkelijk overgeplaatst werd op 03/08/2015 (DVZ vragenlijst, 3.5). Dit zou betekenen dat er géén causaal verband kon zijn geweest tussen de start van uw overplaatsingsprocedure in juni 2015 enerzijds, en uw dispuut met de corrupte aqid op 30 juli 2015 anderzijds (CG 2 p.6), zoals u tijdens uw gehoren ten overstaan van het CGVS tracht te doen uitschijnen. Tijdens uw gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat u het bevel tot overplaatsing pas drie dagen na uw dispuut met de aqid kreeg, met name op 3 augustus 2015 (CG 1 p.8), en dit een duidelijk gevolg was van uw weigering om op zijn verzoek tot corruptie in te gaan (CG 1 p.10). Uw verklaringen zijn dan ook onderling tegenstrijdig te noemen. Hier komt nog bij dat uit het geheel van de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw detachering van uw eigen eenheid naar het bureau van de Zuidelijke Regio reeds in juni ten einde liep, samen met de detachering van nog 4 andere personen (zie administratief dossier, groene map, document 14). Jullie werden reeds op 4 juni 2015 door uw directeur opnieuw ter beschikking gesteld voor inzet elders. Hierop volgend kreeg u inderdaad enkele weken later, begin augustus effectief een marsbevel om u opnieuw bij uw eigen eenheid aan te sluiten (administratief dossier, groene map, stuk 8). Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dan ook eens te meer dat uw overplaatsing (ofte het einde van uw tijdelijke detachering) reeds in gang was gezet zo'n 2 maanden vóór het door u aangehaalde 'cruciale' incident met de aqid. Gezien uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat u hiervan wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest. Het is dan ook geenszins nog geloofwaardig dat u een incident met een aqid eind juli 2015 als de oorzaak en aanleiding van uw overplaatsing bestempeld en hier nog verschillende verdere problemen aan koppelt die zich in nasleep van dit incident zouden hebben ontwikkeld, met name; de diefstal van geheime dossiers om deze aqid te kunnen aanklagen en de problemen die u hierdoor met de inlichtingendiensten zou gekregen hebben, het feit dat onbekenden in opdracht van de aqid u zochten met de bedoeling u te doden, en het gegeven dat uw broer na uw vertrek uit Irak zou ontvoerd en ondervraagd zijn om te weten te komen waar u en de gestolen dossiers waren. Op deze punten is uw asielrelaas dan ook manifest ongeloofwaardig.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw verklaringen over het ontvreemden van enkele geheime dossiers vanop uw werkplek bij de Directeur van de Zuidelijke Regio - in reactie op uw conflict met de aqid- en de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn (u kreeg niet enkel problemen met de aqid maar ook met de inlichtingendienst), tegenstrijdig zijn.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nog over de herkomst van de door u gelegde kopies van militaire 'onderzoeksdossiers' nog dat u ze ongeveer twee maanden voor uw gehoor op het CGVS wist te bekomen, door ze – simpelweg - op te vragen bij de ambtenaar die uw job overnam bij de directeur generaal van de Zuidelijke regio (CG 1 p.13). Hij zou u deze kopies van documenten via Facebook hebben doorgestuurd (CG 1 p.13). U haalde tijdens uw eerste gehoor nergens expliciet aan dat het loutere bezit van deze specifieke kopies van dossiers u op enigerlei wijze problemen zou bezorgd hebben (CG 1 p.12, p.14), wel verwees u naar het feit dat u een gevaar zou vormen voor de aqid omdat u kennis heeft over zijn corrupte zaken en verwees u naar het feit dat u de volledige naam van de aqid genoemd had en dat bij de documenten van uw overplaatsing een namenlijst zat, dat dit zou kunnen beschouwd worden als een lek van informatie (CG 1 p.12-13). Bij uw tweede gehoor op het CGVS daarentegen beweerde u vervolgens dat u deze dossiers (u vermeldt nergens dat het slechts kopies betreft) persoonlijk zou hebben ontvreemd uit het archief op uw werkplaats op dezelfde dag dat u uw overplaatsingsbevel kreeg, met name op 03/08/2015 (CG 2 p.7-8). U zou deze dossiers vervolgens persoonlijk uit Irak naar Europa hebben meegebracht, reden waarom u actueel ook door de inlichtingendiensten zou worden vervolgd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zouden deze dossiers u na uw aankomst in België via uw opvolger zijn bezorgd, ontkende u en herhaalde u dat u de dossiers persoonlijk meenam en het zelfs niet mogelijk zou zijn dat hij u geheime dossiers zou bezorgen (CG 2 p.8). U gaf aan dat de man u wel andere documenten, zoals stukken met betrekking tot uw overplaatsing had bezorgd en hintte op een mogelijk vertaalprobleem of misverstand (CG 2 p.9). Wat dat betreft moet gewezen worden op het duidelijke verloop van uw eerste gehoor, waarbij u eerst verwees naar 6 onderzoeksdossiers en u tijdens deze verklaringen hierover de kopies van deze documenten (kopies van 5 militaire verslagen) op tafel legde. Vervolgens werd u door de dossierbehandelaar waar deze documenten vandaan kwamen, waarop u aangaf ze via uw opvolger te hebben verkregen. Pas nadat u over deze voorliggende onderzoeksdossiers werd bevraagd, werd u vervolgens gevraagd of u ook nog andere documenten bij had, waarna u aangaf dat u de andere documenten reeds had voorgelegd, u legde ze op vraag van de dossierbehandelaar nogmaals op tafel, te weten ; uw kieskaart, nationaliteitsbewijs, bevel tot overplaatsing, medische attesten, en alle documenten met betrekking tot uw overplaatsing, de bijhorende namenlijst, foto's en diploma alsook de artikelen uit de Iraakse militaire strafwet (CG 1 p. 13-14). Gezien deze gang van zaken is

een vertaalprobleem of verwarring over welke documenten precies via uw opvolger werden nagestuurd zo goed als zeker uit te sluiten en blijft de tegenstrijdigheid over de herkomst van de dossiers overeind. Gewezen op het niet vermelden van uw persoonlijke ontvreemding van deze dossiers en de problemen als gevolg hiervan tijdens uw eerste gehoor, kwam u weinig verder dan aangeven dat u ze wel vermeld had, om vervolgens aan te geven dat u zich niet kon herinneren of u al of niet gezegd had dat u originele dossiers persoonlijk vanop uw werkplek ontvreemd had op het moment van uw overplaatsing, maar dat u ze meenam om een klacht te kunnen indienen (CG 2 p.6). Uw verklaringen over de rol van deze dossiers in uw asielrelaas zijn dan ook weinig coherent en overtuigen niet. Bovendien benadrukte u dat het meenemen van de bewuste dossiers uit Irak enkel en alleen tot doel had een klacht in te dienen tegen de corrupte aqid (CG 2 p.6). Er werd echter vastgesteld dat u ook over dit aspect, met name het al dan niet indienen van een klacht, tegenstrijdige verklaringen afgelegde. Zo werd u tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd of u zinnens was geweest om klacht in te dienen tegen de corrupte aqid die u bleef vervolgen, waarop u ontkennend antwoordde (CG 1 p. 13). Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat u, nochtans expliciet hiernaar gevraagd tijdens uw eerste gehoor, op geen enkele manier refereerde naar uw concrete plannen om klacht in te dienen, zoals u in het kader van uw tweede gehoor pretendeert. Hiermee geconfronteerd wist u bovendien geen zinnige uitleg te geven: u gaf aan pas mettertijd te hebben vernomen dat het gehoor op het CGVS vertrouwelijk is en u dus nu pas met een gerust hart kon toegeven dat u inderdaad van plan was geweest om klacht in te dienen (CG 2 p.5). Dergelijke verklaring snijdt geen hout, te meer daar u reeds bij aanvang van het eerste gehoor op de vertrouwelijkheid van het gehoor werd gewezen, waarop u vervolgens expliciet repliceerde "Da's het belangrijkste. Dat is belangrijk, want mijn werkplaats is echt gevoelig, het is echt gevaarlijk" (CG 1 p. 2). Hieruit mag overduidelijk blijken dat u zich van bij de aanvang van de procedure ter dege bewust was van de vertrouwelijkheid van het gehoor, hetgeen uw zwakke excuus nog verder onderuithaalt. U gaf zelf overigens ook toe dat uw uitleg zwak is (CG 2 p.6).

U bent bovendien onaannemelijk vaag over de verdere nasleep van uw problemen in Irak. Zo werd u bij aanvang van uw tweede gehoor expliciet gevraagd of u nieuws heeft over uw actuele situatie in uw land van herkomst, waarop u stelde dat dit niet het geval is: u geeft aan wel nog contact te hebben met uw moeder en uw thuiswonende zus, maar stelt dat zij enerzijds te oud en te jong zijn om meer info te kunnen hebben over uw situatie (CG 2 p.2, p.4). U geeft nog aan niet met uw zus te spreken over dergelijke onderwerpen. Gevraagd of u dan niet geïnteresseerd bent in de situatie thuis, biedt u slechts als weerwerk: "jazeker, maar wat moet ik zeggen? Wat kunnen zij voor mij doen, of ik voor hen?". Uw uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Bovendien is uw thuiswonende zus al 20 jaar oud, en uit uw voorgaande verklaringen bleek dat u nog thuiswonende meerderjarige broers heeft (CG 1 p.4). Dat u verklaart dat uw zus te jong is om te weten hoe de situatie thuis is kan geenszins aanvaard worden: van iemand van 20 die nog thuis woont mag immers verwacht worden dat zij op de hoogte is wanneer dit huis 'continue' bezocht wordt door mannen die er op zoek zijn naar dossiers (CG 2 p.4), zoals u na verloop van tijd alsnog beweerde. Dat u aanvankelijk aangeeft dat het niet mogelijk is nieuws te hebben wanneer u gevraagd werd of u van uw moeder nog nieuwe informatie vernam omtrent uw situatie in Irak (CG 2 p.2), om pas nadat u geconfronteerd werd met de afwezigheid van enige concrete indicatie dat u officieel of officieus nog gezocht zou worden, uw verklaring bij te sturen naar een constante hinder voor uw gezinsleden in de vorm van een soort huiszoekingen op zoek naar dossiers (CG 2 p.4), is weinig spontaan en mist aannemelijkheid. U heeft dan ook geen (geloofwaardige) verklaringen afgelegd noch documenten neergelegd waaruit blijkt dat u actueel daadwerkelijk gezocht zou worden in Irak, hetzij door officiële instanties, hetzij door anderen.

Gezien bovenstaande vaststellingen is duidelijk gebleken dat uw verklaringen een ernstig en fundamenteel gebrek aan samenhang vertonen voor wat betreft kernaspecten van uw relaas. Er kan aan uw vervolging door een corrupte aqid vanwege uw gebrek aan medewerking en aan uw problemen met de inlichtingendienst vanwege het stelen van dossiers dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

Wat betreft de door u aangehaalde ontvoering van uw broer Dorgam na uw vertrek uit Irak, moet vastgesteld worden dat deze bijkomende verklaringen volledig verbonden zijn met uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Er kan aan deze ontvoering van uw broer dan weinig geloof gehecht worden.

Daarenboven kan worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de ontvoerders van uw broer coherentie missen: zowel in het kader van uw eerste gehoor als uw tweede gehoor werd u immers gevraagd door wie uw broer ontvoerd zou zijn. Waar u tijdens uw eerste gehoor nog beweerde dat uw broer wellicht, zonder zekerheid, ontvoerd moest zijn geweest door leden van de Al Daawapartij,

handlangers van de agid die –officieus - op zoek waren naar u (CG 1 p.5), geeft u in uw tweede gehoor aan dat uw broer 'met 100% zekerheid' door de inlichtingendiensten - een officiële instantie - werd ontvoerd, op zoek naar u én vooral op zoek naar de geheime dossiers die u ontvreemd had. Niet alleen de identiteit van de ontvoerders zelf blijkt dus incoherent, ook uw mate van zekerheid over hun identiteit wisselt. Nochtans blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u na uw eerste gehoor geen nieuwe informatie ontving met betrekking tot uw actuele situatie in Irak en u geen contact meer had met uw ontvoerde broer (CG 2 p.2). Er is dan ook geen enkele redelijke verklaring voor uw wisselende verklaringen mogelijk. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van deze bijkomende verklaringen nog verder onderuitgehaald.

Voorts moet het CGVS vaststellen dat u **op basis van het geloofwaardige deel van uw asielrelaas, geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatuut**, dit om onderstaande redenen.

Voor wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van uw desertie op zich (CG 2 p.2), u heeft Irak immers verlaten op het ogenblik dat u officieel nog in dienst was van het Iraakse leger, dient vastgesteld dat deze vrees ongegrond is. Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CG 2 p. 2-3), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hier meermaals naar gevraagd verwees u slechts naar het uittreksel uit de militaire strafwet dat u neerlegde en beperkte u zich tot de loutere veronderstelling dat u zal gestraft worden, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u hiervoor niet de minste concrete indicatie heeft (CG 2 p.2-3). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Hier kan nog aan toegevoegd dat u reeds sinds de zomer van 2015 weg uit Irak en u tot op heden geen enkele indicatie heeft dat u intussen daadwerkelijk aangeklaagd zou zijn wegens desertie (CG 2 p.2-3). Voorts kan opgemerkt dat u het front verliet nadat u zeer ernstig gewond raakte en voor onbepaalde duur in ziekteverlof ging (CG 1 p. 10, CG 2 p. 9). Gezien de desertiewet sowieso weinig wordt toegepast in de praktijk, is het in het licht van voorgaande des te minder aannemelijk dat men u, oorlogsslachtoffer, daadwerkelijk zou vervolgen wegens desertie.

Waar u claimt wél veroordeeld te worden vanwege het feit dat u dossiers naar het buitenland zou gesmokkeld hebben (CG 2 p. 2), wordt opnieuw gewezen op ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze dossiers. Hooguit kan aangenomen worden dat u na uw vertrek uit Irak enkele kopies van dossiers toegestuurd werden door uw opvolger, een ambtenaar (CG 1 p.13). U heeft geen geloofwaardige, overtuigende verklaringen afgelegd waaruit blijkt dat u louter omwille van het bezit van deze kopies enige risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar Irak. Immers, indien al iemand

strafbare feiten zou gepleegde hebben, zou dit eerder de ambtenaar in kwestie betreffen dan u. Bovendien wist u geen geloofwaardige verklaringen af te leggen over het feit of iemand in Irak al dan niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u actueel in het bezit bent van deze kopies, en kon desgevraagd slechts in voorwaardelijke wijs stellen 'dat ze er vast zijn achter gekomen', 'het zal zo zijn'(CG 2 p.3), wat niet meer zijn dan veronderstellingen die geen enkele feitelijke basis blijken te hebben. Er moet benadrukt worden dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt noch documenten aanbrengt waaruit zou blijken dat u actueel gerechtelijk vervolgd zou worden in Irak.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw persoonlijke frustratie en uw perceptie dat uw overplaatsing naar het front onrechtvaardig is (CG 2 p.5, 10-11), dient vastgesteld dat uw loutere overplaatsing van een administratieve functie naar het front op zich geen vervolging uitmaakt. In de algemene Iraakse context van een bedreigde nationale veiligheid en een tekort aan (ervaren) militairen, is het niet meer dan billijk dat het Iraakse leger alle beschikbare soldaten aan het front centraliseert en eventuele oude privileges intrekt, zoals in uw geval: het invullen van een louter administratieve burgerfunctie (CG 1 p.7), ondanks het ontvangen van de – hoge- soldij die gepaard gaat met het statuut van militair. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u doorheen uw carrière geenszins benadeeld werd door het Iraakse leger an sich, ook niet na uw overplaatsing naar het front en uw onfortuinlijke wedervaren (u kwam bij aankomst meteen in een vijandige hinderlaag terecht). Hoewel u vrijwel meteen na uw overplaatsing naar het front in een hinderlaag liep van IS, moet worden opgemerkt dat u niet alleen, maar samen met 7 anderen op opdracht werd gestuurd, waarvan u en uw collega de enige overlevenden waren (CG 1 p. 9). Nadat u in handen viel van IS werd u door een tegenaanval van het Iraakse leger uit handen van IS gered en overgebracht naar de ziekenboeg, waar u na verzorging de keuze kreeg om in de ziekenboeg of thuis verder te herstellen. U kreeg bovendien een ziekteverlof van onbepaalde duur (CG 1 p.9). Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u benadeeld zou zijn of discriminatoir behandeld zou zijn door het Iraakse leger. U benadrukte zelf reeds dat u geen vrees koestert jegens IS (CG 2 p. 10). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd worden vastgesteld.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een kopie van jullie rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Ook de documenten ter staving van uw legercarrière (uw badge, foto's van u in dienst, documenten van uw aanwerving, opleiding, promotie en overplaatsing) bevatten louter informatie die door het CGVS niet betwist wordt. U legde ook medische attesten neer waarin sprake is van fysieke en psychologische (nachtmerries, herbelevingen, slapeloosheid...) problemen. Ondanks het feit dat een psycholoog de oorzaak van de problemen op zich niet kan vaststellen dient te worden gesteld dat het CGVS het trauma dat u in Irak hebt opgelopen tijdens uw legerdienst niet in vraag stelt en kan aannemen dat dergelijke incidenten een fysieke en psychische impact kunnen hebben. Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat u van de Iraakse autoriteiten een verlofperiode van onbepaalde duur kreeg hetgeen wijst op een begripvolle reactie van de Iraakse autoriteiten op uw medische problemen. Bijgevolg kan de loutere aanwezigheid van bepaalde psychische/fysieke problemen niet leiden tot een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus. In de attesten wordt eveneens melding van geheugenproblemen gemaakt. Echter is dit slechts in zeer algemene bewoordingen en zou dit vooral uw kortetermijngeheugen beslaan. Sowieso kan uit de attesten niet worden opgemaakt op welke schaal deze problemen zich manifesteren en op welke wijze die geheugenproblemen werden vastgesteld. Uit geen van de gehoren bleek dat u dermate cognitieve problemen zou hebben die u ervan zouden weerhouden coherente en duidelijke verklaringen af te kunnen leggen inzake uw vervolgingsproblemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal

Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit.

Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische,

hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

Verzoeker benadrukt zijn identiteit en nationaliteit te hebben aangetoond. Verzoeker vestigt eveneens de nadruk op de aangevoerde asielmotieven. Zijn verleden als militair wordt door het CGVS niet betwist.

Over zijn overplaatsing doet verzoeker gelden:

“Verzoeker preciseert dat zijn chef reeds op 4 juni 2015 een bevel tot overplaatsing kreeg voor hem maar dit bevel kreeg geen gevolg.

Verzoeker werd daadwerkelijk overgeplaatst op 3 augustus 2015. Hij heeft een dispuut met de aqid gehad - hij weigerde om een bevel te doen omdat er was corruptie - en drie dagen later werd hij overplaatst. Het bevel van juni werd dus onmiddellijk geëxecuteerd.

Hij werd dus van Basra naar Samarra verplaatst en hij werd meteen op een gevaarlijke missie gestuurd samen met 7 anderen. Ze vielen echter in een hinderlaag van IS. De wagen raakte een bermboom waardoor het voertuig in brand vloog. Vijf van zijn collega's kwamen hierbij om.

Verzoeker en zijn collega Ali Taher werd meegenomen, mishandeld en ondervraagd door 15-strijders.

Verzoeker werd geschokeerd.

Meneer X heeft een heel breekbare toestand. Er zijn vele medische verslagen op het CGVS gestuurd.

Dat was gepreciseerd gedurende het gehoor. (zie verhoor CGVS I, p. 2/16)”

Verzoeker verwijst naar en citeert uit de reeds eerder neergelegde medische verslagen. Deze tonen aan dat hij ernstig gewond raakte en zich in een breekbare toestand bevindt. Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van november 2015.

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen over het meenemen van de geheime dossiers. Een deel werd door hem meegenomen en een deel werd opgestuurd via Facebook. De originelen bleven in de Groene Zone.

Verzoeker vraagt zich af waarom, ondanks dat zijn verleden als militair niet betwijfeld wordt, het CGVS zich geen vragen stelt over de noodzaak van bescherming. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV van december 2013 en algemene informatie. Hij benadrukt een risicoprofiel te vertonen.

Verzoeker geeft nog een algemene en theoretische uiteenzetting over de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat er regelmatig terreuraanslagen zijn en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Irak terug te keren.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een verslag van CONSTATS asbl van 12 september 2016, een attest van psycholoog Paul J. van 1 september 2016, een e-mail aan het CGVS van 15 september 2016, een attest van psycholoog Paul J. van 22 december 2016 en een attest van psycholoog Paul J. van 14 juni 2017 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2. Verweerder legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker toont niet aan hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS geschonden zou (kunnen) zijn door de bestreden beslissing. Deze schending wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

4.2. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4.

Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dat verzoeker militair is geweest, gewond raakte en gevangen genomen werd bij een hinderlaag van IS, gered werd door het Iraakse leger en nadien een ziekteverlof van onbepaalde duur kreeg voor zijn herstel, wordt door verweerder niet betwist. Integendeel wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat het CGVS aan deze feiten wel geloof hecht. Gelet op de in het administratief dossier opgenomen stukken en verklaringen, treedt de Raad verweerder hierin bij.

Waar de voormelde feiten als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, dient echter te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Aan de concrete vrees die verzoeker heden zou dienen te koesteren omwille van zijn verleden als militair, zijn problemen met een bepaalde aqid en diens netwerk en het ontvreemden van een aantal dossiers, kan namelijk geen geloof worden gehecht.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gesteld:

“Zo zijn uw verklaringen intern en extern tegenstrijdig gebleken voor wat betreft de aanleiding tot uw overplaatsing. U gaf tijdens uw gehoor bij de DVZ nog aan dat uw chef reeds op 4 juni 2015 een bevel tot overplaatsing kreeg voor u, en u daadwerkelijk overgeplaatst werd op 03/08/2015 (DVZ vragenlijst, 3.5). Dit zou betekenen dat er géén causaal verband kon zijn geweest tussen de start van uw overplaatsingsprocedure in juni 2015 enerzijds, en uw dispuut met de corrupte aqid op 30 juli 2015 anderzijds (CG 2 p.6), zoals u tijdens uw gehoren ten overstaan van het CGVS tracht te doen uitschijnen. Tijdens uw gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat u het bevel tot overplaatsing pas drie dagen na uw dispuut met de aqid kreeg, met name op 3 augustus 2015 (CG 1 p.8), en dit een duidelijk gevolg was van uw weigering om op zijn verzoek tot corruptie in te gaan (CG 1 p.10). Uw verklaringen zijn dan ook onderling tegenstrijdig te noemen. Hier komt nog bij dat uit het geheel van de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw detachering van uw eigen eenheid naar het bureau van de Zuidelijke Regio reeds in juni ten einde liep, samen met de detachering van nog 4 andere personen (zie administratief dossier, groene map, document 14). Jullie werden reeds op 4 juni 2015 door uw directeur opnieuw ter beschikking gesteld voor inzet elders. Hierop volgend kreeg u inderdaad enkele weken later, begin augustus effectief een marsbevel om u opnieuw bij uw eigen eenheid aan te sluiten (administratief dossier, groene map, stuk 8). Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dan ook eens te meer dat uw overplaatsing (ofte het einde van uw tijdelijke detachering) reeds in gang was gezet zo'n 2 maanden vóór het door u aangehaalde 'cruciale' incident met de aqid. Gezien uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat u hiervan wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest. Het is dan ook geenszins nog geloofwaardig dat u een incident met een aqid eind juli 2015 als de oorzaak en aanleiding van uw overplaatsing bestempeld en hier nog verschillende verdere problemen aan koppelt die zich in nasleep van dit incident zouden hebben ontwikkeld, met name; de diefstal van geheime dossiers om deze aqid te kunnen aanklagen en de problemen die u hierdoor met de inlichtingendiensten zou gekregen hebben, het feit dat onbekenden in opdracht van de aqid u zochten met de bedoeling u te doden, en het gegeven dat uw broer na uw vertrek uit Irak zou ontvoerd en ondervraagd zijn om te weten te komen waar u en de gestolen dossiers waren. Op deze punten is uw asielrelaas dan ook manifest ongeloofwaardig.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zijn eerdere verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Uit zijn gezegden bij het CGVS blijkt duidelijk dat verzoeker het had over het bevel tot overplaatsing. Hij had het steeds eenduidig over dit bevel en maakte daarbij nergens het onderscheid tussen dit bevel en de uiteindelijke uitvoering van dit bevel. In dit kader gaf hij bij het CGVS onder meer aan dat het eigenlijk onmogelijk was dat een bevel tot overplaatsing binnen de drie dagen kon (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.10). Het is manifest onaannemelijk dat hij dit zou hebben aangegeven indien het bevel tot overplaatsing reeds geruime tijd bestond en de beslissing die drie dagen na zijn probleem genomen werd slechts de uitvoering van dit bevel betrof.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw verklaringen over het ontvreemden van enkele geheime dossiers vanop uw werkplek bij de Directeur van de Zuidelijke Regio - in reactie op uw conflict

met de aqid- en de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn (u kreeg niet enkel problemen met de aqid maar ook met de inlichtingendienst), tegenstrijdig zijn.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nog over de herkomst van de door u gelegde kopies van militaire 'onderzoeksdossiers' nog dat u ze ongeveer twee maanden voor uw gehoor op het CGVS wist te bekomen, door ze – simpelweg - op te vragen bij de ambtenaar die uw job overnam bij de directeur generaal van de Zuidelijke regio (CG 1 p.13). Hij zou u deze kopies van documenten via Facebook hebben doorgestuurd (CG 1 p.13). U haalde tijdens uw eerste gehoor nergens expliciet aan dat het loutere bezit van deze specifieke kopies van dossiers u op enigerlei wijze problemen zou bezorgd hebben (CG 1 p.12, p.14), wel verwees u naar het feit dat u een gevaar zou vormen voor de aqid omdat u kennis heeft over zijn corrupte zaken en verwees u naar het feit dat u de volledige naam van de aqid genoemd had en dat bij de documenten van uw overplaatsing een namenlijst zat, dat dit zou kunnen beschouwd worden als een lek van informatie (CG 1 p.12-13). Bij uw tweede gehoor op het CGVS daarentegen beweerde u vervolgens dat u deze dossiers (u vermeldt nergens dat het slechts kopies betreft) persoonlijk zou hebben onttrokken uit het archief op uw werkplaats op dezelfde dag dat u uw overplaatsingsbevel kreeg, met name op 03/08/2015 (CG 2 p.7-8). U zou deze dossiers vervolgens persoonlijk uit Irak naar Europa hebben meegebracht, reden waarom u actueel ook door de inlichtingendiensten zou worden vervolgd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zouden deze dossiers u na uw aankomst in België via uw opvolger zijn bezorgd, ontkende u en herhaalde u dat u de dossiers persoonlijk meenam en het zelfs niet mogelijk zou zijn dat hij u geheime dossiers zou bezorgen (CG 2 p.8). U gaf aan dat de man u wel andere documenten, zoals stukken met betrekking tot uw overplaatsing had bezorgd en hintte op een mogelijk vertaalprobleem of misverstand (CG 2 p.9). Wat dat betreft moet gewezen worden op het duidelijke verloop van uw eerste gehoor, waarbij u eerst verwees naar 6 onderzoeksdossiers en u tijdens deze verklaringen hierover de kopies van deze documenten (kopies van 5 militaire verslagen) op tafel legde. Vervolgens werd u door de dossierbehandelaar waar deze documenten vandaan kwamen, waarop u aangaf ze via uw opvolger te hebben verkregen. Pas nadat u over deze voorliggende onderzoeksdossiers werd bevraagd, werd u vervolgens gevraagd of u ook nog andere documenten bij had, waarna u aangaf dat u de andere documenten reeds had voorgelegd, u legde ze op vraag van de dossierbehandelaar nogmaals op tafel, te weten ; uw kieskaart, nationaliteitsbewijs, bevel tot overplaatsing, medische attesten, en alle documenten met betrekking tot uw overplaatsing, de bijhorende namenlijst, foto's en diploma alsook de artikelen uit de Iraakse militaire strafwet (CG 1 p. 13-14). Gezien deze gang van zaken is een vertaalprobleem of verwarring over welke documenten precies via uw opvolger werden nagestuurd zo goed als zeker uit te sluiten en blijft de tegenstrijdigheid over de herkomst van de dossiers overeind. Gewezen op het niet vermelden van uw persoonlijke onttrekking van deze dossiers en de problemen als gevolg hiervan tijdens uw eerste gehoor, kwam u weinig verder dan aangeven dat u ze wel vermeld had, om vervolgens aan te geven dat u zich niet kon herinneren of u al of niet gezegd had dat u originele dossiers persoonlijk vanop uw werkplek onttrokken had op het moment van uw overplaatsing, maar dat u ze meenam om een klacht te kunnen indienen (CG 2 p.6)."

De voormelde verklaringen van verzoeker zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geheel geen ruimte voor de nuanceringen die hij hieraan tracht aan te brengen in het onderhavige verzoekschrift. Derhalve blijven de voormelde tegenstrijdigheden in zijn gezegden onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar omtrent zijn concrete vrees gemotiveerd wordt:

"Uw verklaringen over de rol van deze dossiers in uw asielrelaas zijn dan ook weinig coherent en overtuigen niet. Bovendien benadrukte u dat het meenemen van de bewuste dossiers uit Irak enkel en alleen tot doel had een klacht in te dienen tegen de corrupte aqid (CG 2 p.6). Er werd echter vastgesteld dat u ook over dit aspect, met name het al dan niet indienen van een klacht, tegenstrijdige verklaringen afgelegde. Zo werd u tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd of u zinnens was geweest om klacht in te dienen tegen de corrupte aqid die u bleef vervolgen, waarop u ontkennend antwoordde (CG 1 p. 13). Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat u, nochtans expliciet hiernaar gevraagd tijdens uw eerste gehoor, op geen enkele manier refereerde naar uw concrete plannen om klacht in te dienen, zoals u in het kader van uw tweede gehoor pretendeert. Hiermee geconfronteerd wist u bovendien geen zinnige uitleg te geven: u gaf aan pas mettertijd te hebben vernomen dat het gehoor op het CGVS vertrouwelijk is en u dus nu pas met een gerust hart kon toegeven dat u inderdaad van plan was geweest om klacht in te dienen (CG 2 p.5).

Dergelijke verklaring snijdt geen hout, te meer daar u reeds bij aanvang van het eerste gehoor op de vertrouwelijkheid van het gehoor werd gewezen, waarop u vervolgens expliciet repliceerde "Da's het belangrijkste. Dat is belangrijk, want mijn werkplaats is echt gevoelig, het is echt gevaarlijk" (CG 1 p. 2). Hieruit mag overduidelijk blijken dat u zich van bij de aanvang van de procedure ter dege bewust was

van de vertrouwelijkheid van het gehoor, hetgeen uw zwakke excuus nog verder onderuithaalt. U gaf zelf overigens ook toe dat uw uitleg zwak is (CG 2 p.6).

U bent bovendien onaannemelijk vaag over de verdere nasleep van uw problemen in Irak. Zo werd u bij aanvang van uw tweede gehoor expliciet gevraagd of u nieuws heeft over uw actuele situatie in uw land van herkomst, waarop u stelde dat dit niet het geval is: u geeft aan wel nog contact te hebben met uw moeder en uw thuiswonende zus, maar stelt dat zij enerzijds te oud en te jong zijn om meer info te kunnen hebben over uw situatie (CG 2 p.2, p.4). U geeft nog aan niet met uw zus te spreken over dergelijke onderwerpen. Gevraagd of u dan niet geïnteresseerd bent in de situatie thuis, biedt u slechts als weerwerk: "jazeker, maar wat moet ik zeggen? Wat kunnen zij voor mij doen, of ik voor hen?". Uw uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Bovendien is uw thuiswonende zus al 20 jaar oud, en uit uw voorgaande verklaringen bleek dat u nog thuiswonende meerderjarige broers heeft (CG 1 p.4). Dat u verklaart dat uw zus te jong is om te weten hoe de situatie thuis is kan geenszins aanvaard worden: van iemand van 20 die nog thuis woont mag immers verwacht worden dat zij op de hoogte is wanneer dit huis 'continue' bezocht wordt door mannen die er op zoek zijn naar dossiers (CG 2 p.4), zoals u na verloop van tijd alsnog beweerde. Dat u aanvankelijk aangeeft dat het niet mogelijk is nieuws te hebben wanneer u gevraagd werd of u van uw moeder nog nieuwe informatie vernam omtrent uw situatie in Irak (CG 2 p.2), om pas nadat u geconfronteerd werd met de afwezigheid van enige concrete indicatie dat u officieel of officieus nog gezocht zou worden, uw verklaring bij te sturen naar een constante hinder voor uw gezinsleden in de vorm van een soort huiszoeken op zoek naar dossiers (CG 2 p.4), is weinig spontaan en mist aannemelijkheid. U heeft dan ook geen (geloofwaardige) verklaringen afgelegd noch documenten neergelegd waaruit blijkt dat u actueel daadwerkelijk gezocht zou worden in Irak, hetzij door officiële instanties, hetzij door anderen.

Gezien bovenstaande vaststellingen is duidelijk gebleken dat uw verklaringen een ernstig en fundamenteel gebrek aan samenhang vertonen voor wat betreft kernaspecten van uw relaas. Er kan aan uw vervolging door een corrupte aqid vanwege uw gebrek aan medewerking en aan uw problemen met de inlichtingendienst vanwege het stelen van dossiers dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

Wat betreft de door u aangehaalde ontvoering van uw broer Dorgam na uw vertrek uit Irak, moet vastgesteld worden dat deze bijkomende verklaringen volledig verbonden zijn met uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Er kan aan deze ontvoering van uw broer dan weinig geloof gehecht worden. Daarenboven kan worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de ontvoerders van uw broer coherentie missen: zowel in het kader van uw eerste gehoor als uw tweede gehoor werd u immers gevraagd door wie uw broer ontvoerd zou zijn. Waar u tijdens uw eerste gehoor nog beweerde dat uw broer wellicht, zonder zekerheid, ontvoerd moest zijn geweest door leden van de Al Daawapartij, handlangers van de aqid die –officieus - op zoek waren naar u (CG 1 p.5), geeft u in uw tweede gehoor aan dat uw broer 'met 100% zekerheid' door de inlichtingendiensten - een officiële instantie - werd ontvoerd, op zoek naar u én vooral op zoek naar de geheime dossiers die u ontvreemd had. Niet alleen de identiteit van de ontvoerders zelf blijkt dus incoherent, ook uw mate van zekerheid over hun identiteit wisselt. Nochtans blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u na uw eerste gehoor geen nieuwe informatie ontving met betrekking tot uw actuele situatie in Irak en u geen contact meer had met uw ontvoerde broer (CG 2 p.2). Er is dan ook geen enkele redelijke verklaring voor uw wisselende verklaringen mogelijk. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van deze bijkomende verklaringen nog verder onderuitgehaald."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker onderneemt evenmin enige poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen waar gesteld wordt:

"Voorts moet het CGVS vaststellen dat u op basis van het geloofwaardige deel van uw asielrelaas, geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatuut, dit om onderstaande redenen.

Voor wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van uw desertie op zich (CG 2 p.2), u heeft Irak immers verlaten op het ogenblik dat u officieel nog in dienst was van het Iraakse leger, dient vastgesteld dat deze vrees ongegrond is.

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen

heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CG 2 p. 2-3), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hier meermaals naar gevraagd verwees u slechts naar het uittreksel uit de militaire strafwet dat u neerlegde en beperkte u zich tot de loutere veronderstelling dat u zal gestraft worden, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u hiervoor niet de minste concrete indicatie heeft (CG 2 p.2-3). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Hier kan nog aan toegevoegd dat u reeds sinds de zomer van 2015 weg uit Irak en u tot op heden geen enkele indicatie heeft dat u intussen daadwerkelijk aangeklaagd zou zijn wegens desertie (CG 2 p.2-3). Voorts kan opgemerkt dat u het front verliet nadat u zeer ernstig gewond raakte en voor onbepaalde duur in ziekteverlof ging (CG 1 p. 10, CG 2 p. 9). Gezien de desertiewet sowieso weinig wordt toegepast in de praktijk, is het in het licht van voorgaande des te minder aannemelijk dat men u, oorlogsslachtoffer, daadwerkelijk zou vervolgen wegens desertie.

Waar u claimt wél veroordeeld te worden vanwege het feit dat u dossiers naar het buitenland zou gesmokkeld hebben (CG 2 p. 2), wordt opnieuw gewezen op ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze dossiers. Hooguit kan aangenomen worden dat u na uw vertrek uit Irak enkele kopies van dossiers toegestuurd werden door uw opvolger, een ambtenaar (CG 1 p.13). U heeft geen geloofwaardige, overtuigende verklaringen afgelegd waaruit blijkt dat u louter omwille van het bezit van deze kopies enige risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar Irak. Immers, indien al iemand strafbare feiten zou gepleegd hebben, zou dit eerder de ambtenaar in kwestie betreffen dan u. Bovendien wist u geen geloofwaardige verklaringen af te leggen over het feit of iemand in Irak al dan niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u actueel in het bezit bent van deze kopies, en kon desgevraagd slechts in voorwaardelijke wijs stellen 'dat ze er vast zijn achter gekomen', 'het zal zo zijn'(CG 2 p.3), wat niet meer zijn dan veronderstellingen die geen enkele feitelijke basis blijken te hebben. Er moet benadrukt worden dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt noch documenten aanbrengt waaruit zou blijken dat u actueel gerechtelijk vervolgd zou worden in Irak.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw persoonlijke frustratie en uw perceptie dat uw overplaatsing naar het front onrechtvaardig is (CG 2 p.5, 10-11), dient vastgesteld dat uw loutere overplaatsing van een administratieve functie naar het front op zich geen vervolging uitmaakt. In de algemene Iraakse context van een bedreigde nationale veiligheid en een tekort aan (ervaren) militairen, is het niet meer dan billijk dat het Iraakse leger alle beschikbare soldaten aan het front centraliseert en eventuele oude privileges intrekt, zoals in uw geval: het invullen van een louter administratieve burgerfunctie (CG 1 p.7), ondanks het ontvangen van de – hoge- soldij die gepaard gaat met het statuut van militair. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u doorheen uw carrière geenszins benadeeld werd door het Iraakse leger an sich, ook niet na uw overplaatsing naar het front en uw onfortuinlijke wedervaren (u kwam bij aankomst meteen in een vijandige hinderlaag terecht). Hoewel u vrijwel meteen

na uw overplaatsing naar het front in een hinderlaag liep van IS, moet worden opgemerkt dat u niet alleen, maar samen met 7 anderen op opdracht werd gestuurd, waarvan u en uw collega de enige overlevenden waren (CG 1 p. 9). Nadat u in handen viel van IS werd u door een tegenaanval van het Iraakse leger uit handen van IS gered en overgebracht naar de ziekenboeg, waar u na verzorging de keuze kreeg om in de ziekenboeg of thuis verder te herstellen. U kreeg bovendien een ziekteverlof van onbepaalde duur (CG 1 p.9). Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u benadeeld zou zijn of discriminatoir behandeld zou zijn door het Iraakse leger. U benadrukte zelf reeds dat u geen vrees koestert jegens IS (CG 2 p. 10). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd worden vastgesteld.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze geheel niet weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen.

De neergelegde documenten zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Ten aanzien van de documenten in het administratief dossier (map 'documenten') wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een kopie van jullie rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Ook de documenten ter staving van uw legercarrière (uw badge, foto's van u in dienst, documenten van uw aanwerving, opleiding, promotie en overplaatsing) bevatten louter informatie die door het CGVS niet betwist wordt. U legde ook medische attesten neer waarin sprake is van fysieke en psychologische (nachtmerries, herbelevingen, slapeloosheid...) problemen. Ondanks het feit dat een psycholoog de oorzaak van de problemen op zich niet kan vaststellen dient te worden gesteld dat het CGVS het trauma dat u in Irak hebt opgelopen tijdens uw legerdienst niet in vraag stelt en kan aannemen dat dergelijke incidenten een fysieke en psychische impact kunnen hebben. Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat u van de Iraakse autoriteiten een verlofperiode van onbepaalde duur kreeg hetgeen wijst op een begripvolle reactie van de Iraakse autoriteiten op uw medische problemen. Bijgevolg kan de loutere aanwezigheid van bepaalde psychische/fysieke problemen niet leiden tot een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus. In de attesten wordt eveneens melding van geheugenproblemen gemaakt. Echter is dit slechts in zeer algemene bewoordingen en zou dit vooral uw kortetermijngeheugen beslaan. Sowieso kan uit de attesten niet worden opgemaakt op welke schaal deze problemen zich manifesteren en op welke wijze die geheugenproblemen werden vastgesteld. Uit geen van de gehoren bleek dat u dermate cognitieve problemen zou hebben die u ervan zouden weerhouden coherente en duidelijke verklaringen af te kunnen leggen inzake uw vervolgingsproblemen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij de nadruk vestigt op zijn medische toestand en de hieromtrent neergelegde documenten, dient te worden opgemerkt dat hij met deze loutere verwijzing naar zijn toestand en de neergelegde attesten geheel geen afbreuk doet aan de voormelde, omtrent deze toestand en deze attesten gedane vaststellingen. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid.

De documenten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt door middel van een aanvullende nota zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat bij de aanvullende nota slechts twee stukken worden gevoegd die nog niet in het administratief dossier waren opgenomen en die bijgevolg nog niet zijn besproken in hetgeen voorafgaat. Het betreft een e-mail aan het CGVS en het attest van psycholoog Paul J. van 1 juni 2017.

De e-mail aan het CGVS bevat geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

In het nieuwe attest van psycholoog Paul J. wordt gesteld dat de psychologische problemen die verzoeker al kende blijken de reeds eerder neergelegde attesten nog steeds persisteren.

Hoe dit afbreuk zou kunnen doen aan de hoger aangehaalde analyse omtrent deze psychologische problemen, kan niet worden ingezien. Daarnaast wordt in het nieuwe attest toegevoegd dat het 'mogelijk' is dat verzoekers mentale toestand een invloed heeft op verzoekers vermogen om een gehoor te volbrengen. Andermaal vervalt de opsteller van het attest aldus in zeer algemene en bovendien louter hypothetische bewoordingen. Uit het attest kan niet worden afgeleid hoe de vermeende problemen

werden vastgesteld, noch op welke schaal de vermeende problemen zich zouden (kunnen) hebben voorgedaan tijdens de gehoren bij het CGVS. Evenmin wordt dit door verzoeker *in concreto* uitgewerkt. Hij laat na aan te geven waar en op welke wijze zijn psychologische problemen de weergave van zijn gezegden zou hebben beïnvloed en preciseert niet op concrete wijze waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Daarenboven kan andermaal worden opgemerkt dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat verzoeker dermate ernstige psychologische problemen zou hebben dat hij niet bij machte mocht worden geacht om de gehoren te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker laat nog uitschijnen dat zijn loutere verleden als militair zou volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Waar uit de landeninformatie in het dossier kan worden afgeleid dat leden van de veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, blijkt uit deze informatie geenszins dat het loutere gegeven dat verzoeker omwille van zijn profiel als (voormalig) militair volstaat om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De verwijzing door verzoeker naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden gevelde is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn daarbij bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die

getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Basra, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in Basra niet van dien aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS